

Nr 182.

Av herrar **Sandström** och **Bergqvist**, om ökade pensionsförmåner åt f. d. kaptenen **N. U. G. Holmgren**.

Kaptenen vid Kungl. Norrlands Artilleriregemente Nils Uno Gustaf Holmgren, född den 22 november 1872, beviljades från och med den 23 maj 1924, då han uppnått stadgad pensionsålder, i vanlig ordning avsked från sin beställning såsom kapten vid regementet samt tillades vederbörliga pensionsförmåner och inträdde samtidigt såsom kapten i Kungl. Bodens Artilleriregementes reserv.

Sedan Holmgren genom Kungl. Maj:ts utslag den 8 december 1930 för bedrägeri mot Fastighetsaktiebolaget Mälarhöjdens borgenärer dömts till straffarbete i två år jämte ett års påföljd, vilket straff sedermera nådevägen ned-satts till ett år och nio månaders straffarbete med samma påföljd, förklarade direktionen över arméns pensionskassa genom utslag den 17 december 1930 Holmgren från och med den 1 januari 1931 förlustig den av Holmgren åtnjutna pensionen, fyllnadspensionen, pensionsförbättringen och pensionsförhöjningen.

På ansökning av Holmgren har därefter Kungl. Maj:t den 13 mars 1931 medgivit Holmgren att från och med den 1 januari 1931 åtnjuta pension från arméns pensionskassa med sexhundra kronor per år dock utan någon förhöjning i sagda belopp eller dyrtidstillägg därå.

I detta ärende hade direktionen över arméns pensionskassa tillstyrkt pension åt Holmgren med en tredjedel av det honom ursprungligen tillkommande beloppet av pension, fyllnadspension och pensionsförbättring, tretuseniöhundrannittio kronor, eller ettusentrehundrattio kronor. Statskontoret, som även avgivit utlåtande i ärendet, hade emellertid av formella skäl icke ansett sig kunna tillstyrka högre pension än allenast kassapensionen, och detta blev även Kungl. Maj:ts beslut. Det är emellertid att antaga, att för den händelse formella skäl icke legat hindrande i vägen, Holmgren i likhet med vad tidigare Kungl. Maj:t och senare riksdagen även medgivit skulle hava erhållit pension med en tredjedel av honom tidigare tillerkända pensionsförmåner, och det är icke uteslutet att Kungl. Maj:t vid avgörande av ärendet tagit hänsyn till ett av statskontoret i dess utlåtande åberopat annat pensionsfall, där dock vederbörande ännu vid brottets begående icke blivit berättigad till pension och som alltså enligt vårt förmenande icke bort jämföras med här ifrågakvarande fall.

Det synes oss emellertid vara rimligt, att Holmgren medgives rätt att återfå samtliga de pensionsförmåner han gått förlustig. Det av Holmgren begångna brottet har icke skett emot staten och är icke ens begånget i statens tjänst utan efter det att Holmgren redan lämnat militärtjänsten och under väl kända, sär-

egna förhållanden, varom vi tillåta oss att hänvisa till vad som förekommit vid målets handläggning inför högsta domstolen. Skulle Holmgren, som nu praktiskt taget är förhållandet, vara berövad så gott som hela sin pension, måste detta därför anses innebära en ytterligare och, såvitt vi kunna förstå, icke heller motiverad straffpåföljd.

Det är oss bekant, att Holmgren för sitt och sin hustrus uppehälle är så gott som helt beroende av pensionen, då han på grund av sin ålder, han är nu 60 år, har stora svårigheter att vinna en arbetsanställning, som kan giva honom hans uppehälle.

Under åberopande härav och Holmgrens långvariga, väl vitsordade militärtjänstgöring samt hans likaledes långvariga, frivilliga arbete inom det militära närstående områden, ävensom hans av oss nogsamnt kända osjälviska arbete i det kommunala livet i Boden under hans militära placering därstädes, få vi därför hemställa,

att riksdagen ville besluta, det f. d. kaptenen Nils Uno Gustaf Holmgren må från och med den 1 januari 1931 åter komma i åtnjutande av det honom för innehavd kaptensbeställning ursprungligen tillkommande pensionsbeloppet.

Stockholm den 21 januari 1933.

P. Sandström.

O. Bergqvist.
